

"মৰমৰ সন্তানসকল – পিতাৰ পাৰ্ট একুৰেট (ভূমিকা নিখুঁত), তেওঁ নিজৰ সময়ত আহে, অলপো পাৰ্থক্য হ'ব নোৱাৰে, তেওঁ অহাৰ স্মৃতিচিহ্ন শিৱৰাত্ৰি খুব ধুমধামেৰে পালন কৰা"

প্ৰশ্ন: কোনসকল সন্তানৰ বিকৰ্ম পুৰা বিনাশ নহয়?

উত্তৰ: যাৰ যোগ ঠিক নহয়, পিতাৰ স্মৃতি নাথাকে তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ নহয়। যোগযুক্ত নোহোৱা বাবে সংগতি নহয়। পাপ থাকি যায় তেতিয়া পদো কম হৈ যায়। যোগত নাথাকিলে নাম-ৰূপত আৱদ্ধ হৈ থাকে, তেওঁলোকৰ কথাই স্মৃতিলৈ আহি থাকে, তেওঁলোক দেহী (আত্মা) অভিমানী হৈ থাকিব নোৱাৰে।

গীত: যিহ কোন আজ আয়া সবেৰে সবেৰে... (আজি ৰাতিপুৱাতে কোন আহিল...)

ওঁম শান্তি। ৰাতিপুৱা কিমান বজাত হয়? বাবা ৰাতিপুৱা কেইটা বজাত আহে? (কোনোৱে ক'লে 3 বজাত, কোনোৱে ক'লে 4 বজাত, কোনোৱে ক'লে সংগমত, কোনোৱে ক'লে 12 বজাত) বাবাই সঠিককৈ সোধে। 12 বজাকতো তোমালোকে ৰাতিপুৱা বুলি ক'ব নোৱাৰা। 12 বাজি এক ছেকেণ্ড হ'ল, এক মিনিট হ'ল তেতিয়া এঃ এমঃ অৰ্থাৎ ৰাতিপুৱা আৰম্ভ হ'ল। এয়া সম্পূৰ্ণ ৰাতিপুৱা হয়। নাটকত এওঁৰ (ব্ৰহ্মা) ভূমিকা একেবাৰে নিখুঁত। ছেকেণ্ডৰো দেৰি হ'ব নোৱাৰে, এই ড্ৰামা অনাদি ৰচি থোৱা আছে। 12 বাজি এক ছেকেণ্ড যেতিয়ালৈকে নহয় তেতিয়ালৈ এঃ এমঃ বুলি কোৱা নহ'ব, এয়া হ'ল বেহদৰ কথা। পিতাই কয় – মই ৰাতিপুৱাই আহোঁ। বিলাতত থকাসকলৰ এঃ এমঃ, পিঃ এমঃ নিখুঁতভাৱে চলে। তেওঁলোকৰ বুদ্ধি তথাপি ভাল। তেওঁলোক ইমান সতাপ্ৰধানো নহয়, সেয়েহে তমোপ্ৰধানো নহয়। ভাৰতবাসীহে 100 শতাংশ সতাপ্ৰধান আকৌ 100 শতাংশ তমোপ্ৰধান হয়। পিতা একেবাৰে নিখুঁত হয়। ৰাতিপুৱা অৰ্থাৎ 12 বাজি এক মিনিট, ছেকেণ্ডৰ হিচাপ নাৰাখে। ছেকেণ্ড পাৰ হওঁতে গমো পোৱা নাযায়। এতিয়া এই কথাবোৰ তোমালোক সন্তানসকলেহে বুজি পোৱা। জগতৰ লোকসকলতো ঘোৰ অন্ধকাৰত আছে। পিতাক সকলো ভক্তই দুখত স্মৰণ কৰে – পতিত-পাৱন আহা। কিন্তু তেওঁ কোন হয়? কেতিয়া আহে? এয়া একোৱেই নাজানে। মনুষ্য হৈও সঠিককৈ একো নাজানে কিয়নো পতিত তমোপ্ৰধান হয়। কামো কিমান তমোপ্ৰধান হয়। এতিয়া বেহদৰ পিতাই অৰ্ডিনেন্স (আধ্যাদেশ) জাৰি কৰে – সন্তানসকল, কামজিৎ, জগতজিৎ হোৱা। যদি এতিয়া পবিত্ৰ নোহোৱা তেন্তে বিনাশ হৈ যাবা। তোমালোক পবিত্ৰ হ'লে অবিনাশী পদ লাভ কৰিবা। তোমালোকে ৰাজযোগ শিকি আছা নহয় জানো। শ্লোগানো লিখে “বি হোলী বি যোগী” (পবিত্ৰ হোৱা, যোগী হোৱা)। প্ৰকৃততে লিখা উচিত বি ৰাজযোগী (ৰাজযোগী হোৱা। যোগীতো কমল (গতানুগতিক) শব্দ। ব্ৰহ্মৰ লগত যোগ লগায়, সেয়াও যোগীয়ে হ'ল। সন্তানে পিতাৰ লগত, ত্ৰীয়ে পুৰুষৰ লগত যোগ লগায় কিন্তু তোমালোকৰ এয়া হ'ল ৰাজযোগ। পিতাই ৰাজযোগ শিকায়। সেয়েহে ৰাজযোগ বুলি লিখাতো ঠিক। বি হোলী এও ৰাজযোগী (পবিত্ৰ হোৱা আৰু ৰাজযোগী হোৱা। দিনে-প্ৰতিদিনে কাৰেক্শন (শুধৰণি)তো হৈ থাকে। পিতায়ো কয় – আজি তোমালোকক অতি গুঢ় কথা শুনাওঁ। এতিয়া শিৱ জয়ন্তীও আহি আছে। শিৱ জয়ন্তীতো তোমালোকে ভালদৰে পালন কৰিব লাগে। শিৱ জয়ন্তীত বহুত ভালদৰে সেৱা কৰিব লাগে। যাৰ ওচৰত প্ৰদৰ্শনী আছে, সকলোৱে নিজৰ নিজৰ চেণ্টাৰ (সেৱাকেন্দ্ৰ)ত অথবা ঘৰত শিৱ জয়ন্তী পালন কৰা আৰু লিখি দিয়া – গীতা স্তানদাতা শিৱবাবা পিতাৰ পৰা বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ লোৱাৰ ৰাস্তা আহি শিকি লোৱা। লাগিলে বস্ত্ৰি আদিও জ্বলাই দিয়া। ঘৰে ঘৰে শিৱ জয়ন্তী পালন কৰা উচিত। তোমালোক স্তান গংগা নহয় জানো। সেয়েহে প্ৰত্যেকৰে ঘৰত গীতা পাঠশালা হোৱা উচিত। ঘৰে ঘৰে গীতাতো পঢ়ে নহয় জানো। পুৰুষতকৈও মাতৃসকল ভক্তিত তীখৰ হয়। এনেকুৱা কুটুম্বও (পৰিয়ালো) আছে য'ত গীতা পঢ়ে। সেয়েহে ঘৰতো চিত্ৰ ৰখা উচিত। লিখি দিয়া যে পুনৰ আহি বেহদৰ পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লোৱা।

প্ৰকৃততে এই শিৱ জয়ন্তী উৎসৱ হৈছে তোমালোকৰ সঁচা দীপাৱলী। যেতিয়া শিৱ পিতা আহে তেতিয়া ঘৰে ঘৰে আলোকিত হৈ যায়। এই উৎসৱটি বস্ত্ৰি আদি জ্বলাই আলোকিত কৰি খুব বঢ়িয়াকৈ পালন কৰা। তোমালোকে সঁচা দীপাৱলী পালন কৰা। ফাইনেলতো সত্যযুগত হ'ব। তাত ঘৰে ঘৰে আলোকেই আলোক হ'ব অৰ্থাৎ সকলো আত্মাৰ জ্যোতি জাগি থাকিব। ইয়াততো অন্ধকাৰ। আত্মাসকল আসুৰী বুদ্ধিৰ হৈ গৈছে। তাত আত্মাসকল পবিত্ৰ হোৱা বাবে দৈৱী বুদ্ধি থাকে। আত্মায়ে পতিত, আত্মায়ে পাৱন হয়। এতিয়া তোমালোক ৰথ নট এ পেনী (একেবাৰে মূল্যহীন)ৰ পৰা পাউণ্ড (মূল্যৱান) হৈ আছা। আত্মা পবিত্ৰ হ'লে শৰীৰো পবিত্ৰ পাবা। ইয়াত আত্মা অপবিত্ৰ সেয়েহে শৰীৰ আৰু সৃষ্টিও ইমপোৰ (অপবিত্ৰ) হয়। এই কথাবোৰ তোমালোকৰ ভিতৰত বহুত কম আছে যিয়ে যথার্থ ৰীতি বুজি পায় আৰু তেওঁলোক ভিতৰি

আনন্দিত হৈ থাকে। ক্ৰমানুসৰি পুৰুষাৰ্থতো কৰি থাকে। গৃহচাৰীও থাকে। কেতিয়াবা ৰাহৰ গৃহচাৰী বহে তেতিয়া আচম্ভিত কৰি আঁতৰি যায়। বৃহস্পতিৰ দশাৰ পৰা সলনি হৈ ৰাহৰ দশা বহি যায়। কাম বিকাৰত গ'ল আৰু ৰাহৰ দশা বহিল। মল্লযুদ্ধ নহয় জানো। তোমালোক মাতৃসকলে নেদেখিব পাৰা, কিয়নো মাতৃসকল হৈছা গৃহিণী (হোমমেকাৰ)। এতিয়া তোমালোকে জানিছা ভোমোৰাক গৃহিণী অৰ্থাৎ ঘৰ সজাওঁতা বুলি কয়। ঘৰ সজাওঁতা ভাল কাৰিকৰ হয়, সেইবাবে নাম হৈছে গৃহিণী। কিমান মেহনত কৰে। ভোমোৰাও পাকৈত মিন্ৰী হয়। দুই-তিনিটা কোঠা সজায়। 3-4 টা পোক লৈ আহে। তেনেকৈ তোমালোকো ব্ৰাহ্মণী হোৱা। 1-2 জনক গঢ়ি তোলা, 10-12 জনক, 100 জনক, 500 জনক যিমান বিচৰা সিমানক গঢ়ি তোলা। মণ্ডপ আদি সজায়, এয়াও ঘৰ সজোৱা নহ'ল জানো। তাত বহি সকলোকে ভোঁ-ভোঁ কৰা। পাছত কোনোবাইতো বুজি লৈ পোকৰ পৰা ব্ৰাহ্মণ হয়, কিছুমানৰ পতন হৈ যায় অৰ্থাৎ এইটো ধৰ্মৰ নহয়। এই ধৰ্মাৱলম্বীসকলৰহে সম্পূৰ্ণ ৰীতিৰে টাষ্ট হ'ব (অন্তৰত চুই যাব)। তোমালোকতো তথাপিও মনুষ্যই নহয় জানো। তোমালোকৰ শক্তি সেই ভোমোৰাতকৈতো বেছি। তোমালোকে 2000ৰ মাজতো ভাষণ কৰিব পাৰা। আগলৈ গৈ তোমালোক 4-5 হাজাৰৰ সভালৈও যাব। ভোমোৰাৰ তোমালোকতকৈ পাৰ্থক্য আছে। আজিকালি সন্ধ্যাসী লোকসকলেও বাহিৰত বিদেশলৈ গৈ কয় – আমি ভাৰতৰ প্ৰাচীন ৰাজযোগ শিকাওঁ। আজিকালি মাতৃসকলেও গেৰুৱা কাপোৰ পিন্ধি যায়, ফৰেনচ (বিদেশীসকলক) ঠগি আহে। তেওঁলোকক কয় – ভাৰতৰ প্ৰাচীন ৰাজযোগ ভাৰতলৈ গৈ শিকা। তোমালোকে জানো এনেকৈ ক'বা যে ভাৰতলৈ গৈ শিকা। তোমালোকতো বিদেশলৈ গ'লে তাতেই বহি বুজাবা – এই ৰাজযোগ শিকা তেতিয়া তোমালোকৰ স্বৰ্গত জন্ম হৈ যাব। ইয়াৰ বাবে কাপোৰ আদি সলনি কৰাৰ কথা নাই। ইয়াতেই দেহৰ সকলো সম্বন্ধ পাহৰি নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰা। পিতাহে লিবৰেটৰ (মুক্তিদাতা), গাইড (পাণ্ডা), সকলোকে দুখৰ পৰা লিবৰেট কৰে।

এতিয়া তোমালোক সত্যপ্ৰধান হ'ব লাগে। তোমালোক প্ৰথমতে গল্ডেন এজ (সোণালী যুগ)ত আছিল, এতিয়া আইৰণ এজ (লৌহ যুগ)ত আছে। গোটেই বিশ্ব, সকলো ধৰ্মাৱলম্বী লৌহ যুগত আছে। যিকোনো ধৰ্মাৱলম্বীকে লগ পালে, তেওঁলোকক ক'ব লাগে – পিতাই কয় – নিজকে আত্মা বুলি ভাবি মোক স্মৰণ কৰা, তেতিয়া তোমালোক পবিত্ৰ হৈ যাবা, পাছত মই লগত লৈ যাম। বচ, ইমানখিনিযে কোৱা, বেছি নহয়। এয়াতো বহুত সহজ। তোমালোকৰ শাস্ত্ৰতো আছে যে ঘৰে ঘৰে বাৰ্তা দিলোঁ। কোনোবা এজন ৰৈ গ'লে তেতিয়া তেওঁ আপত্তি কৰিলে – মোক কোনেও নক'লেই। পিতা আহিছে, সেয়েহে পুৰা ঢোল পিটি শুনাই দিব লাগে। এদিন নিশ্চয় সকলোৱে গম পাব যে পিতা আহিছে – শান্তিধাম-সুখধামৰ উত্তৰাধিকাৰ দিবলৈ। যথায়থ যেতিয়া ডিটিজিম (দৈৱী ৰাজ্য) আছিল তেতিয়া আন কোনো ধৰ্ম নাছিল। সকলো শান্তিধামত আছিল। এনেকুৱা খেয়াল চলা উচিত, শ্লোগান বনোৱা উচিত। পিতাই কয় – দেহ সহিত সকলো সম্বন্ধ ত্যাগ কৰা। নিজকে আত্মা বুলি ভাবি মোক পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া আত্মা পবিত্ৰ হৈ যাব। এতিয়া আত্মাসকল অপবিত্ৰ। এতিয়া সকলোকে পবিত্ৰ কৰি তুলি পিতা পাণ্ডা হৈ উভতাই লৈ যাব। সকলোৱে নিজৰ-নিজৰ চেক্সন (শাখা)লৈ গুচি যাব। পুনৰ ডীটি (দৈৱী) ধৰ্মাৱলম্বীসকল ক্ৰমানুসৰি আহিব। কিমান সহজ। এয়াতো বুদ্ধিত ধাৰণ হোৱা উচিত। যিসকলে ছাৰ্ভিচ (সেৱা) কৰে তেওঁলোক লুকাই থাকিব নোৱাৰে। ডিছ-ছাৰ্ভিচ (অহিত) কৰোঁতাসকলো লুকাই থাকিব নোৱাৰে। ছাৰ্ভিচেবুল (সেৱাধাৰী) সকলকতো নিমন্ত্ৰণ দিয়ে। যিসকলে অলপো জ্ঞান শুনাৰ নোৱাৰে তেওঁলোকক জানো নিমন্ত্ৰণ দিব। তেওঁলোকেতো আৰুহে নাম বদনাম কৰি দিব। মনুষ্যই ক'ব – বিঃ কেঃ এনেকুৱা হয় নেকি? পুৰা ৰেচপণ্ডো নকৰে (সঁহাৰিও নজনায়)। তেন্তে নাম বদনাম নহ'ল জানো। শিৱবাবাৰ নাম বদনাম কৰাসকলে উচ্চ পদ পাব নোৱাৰে। যেনেকৈ ইয়াতো কোনোবাতো কোটিপতি আছে, পদমপতিও আছে, কিছুমানকতো চোৱা ভোকত মৰি আছে। এনেকুৱা বেগৰ (ভিকহ)সকল আহি পিন্স (ৰাজকুমাৰ) হ'ব। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলেহে জানা সেই শ্ৰীকৃষ্ণ যি স্বৰ্গৰ ৰাজকুমাৰ আছিল তেওঁ পুনৰ ভিকহ হয়, পুনৰ ভিকহৰ পৰা ৰাজকুমাৰ হ'ব। এওঁ ভিকহ নাছিল জানো, অলপ কিবা উপাৰ্জন কৰিলে – সেয়াও তোমালোক সন্তানসকলৰ বাবে। নহ'লেনো তোমালোক সন্তানসকলৰ চঞ্চাল কেনেকৈ হ'ব? এই সকলো কথা শাস্ত্ৰত আছে জানো। শিৱবাবাহে আহি শুনায়। এওঁ একেবাৰে গাঁৱৰ ল'ৰা আছিল। নাম কৃষ্ণ নাছিল। এয়া আত্মাৰ কথা, সেইবাবে মনুষ্য বিবুদ্ধিত হৈ আছে। সেয়েহে বাবাই বুজাইছে – শিৱজয়ন্তীত প্ৰত্যেকে ঘৰে ঘৰে চিত্ৰৰে সেৱা কৰা। লিখি দিয়া যে বেহদৰ পিতাৰ পৰা 21 জন্মৰ বাবে স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহী ছেকেণ্ডত কেনেকৈ পোৱা যায়, সেয়া আহি বুজি লোৱা। যেনেকৈ দীপাৱলীত মানুহে বহুত দোকান খুলি বহে, তোমালোকে আকৌ অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰ দোকান খুলি বহি যাব লাগে। তোমালোকৰ কিমান সুন্দৰকৈ সজোৱা দোকান হ'ব! মনুষ্যই দীপাৱলীত কৰে, তোমালোকে আকৌ শিৱজয়ন্তীত কৰা। যিজন শিৱবাবাই সকলোৰে দীপ জগায়, তোমালোকক বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে। তেওঁলোকেতো লক্ষ্মীৰ পৰা বিনাশী ধন খোজে আৰু ইয়াত জগত অস্বাৰ পৰা তোমালোকে বিশ্বৰ বাদশ্বাহী লাভ কৰা। এই ৰহস্য পিতাই বুজায়। বাবাই জানো কোনো শাস্ত্ৰ হাতত লয়। পিতাই কয় – মই নলেজফুল নহওঁ জানো। হয় এইটো জানো যে অমুক অমুক সন্তানে বহুত ভাল

সেৱা কৰে সেইবাবে স্মৃতিলৈ আহে। বাকী এনেকুৱা নহয় যে প্ৰত্যেকৰে অন্তৰৰ কথা জানো। অৱশ্যে হয়, কোনোবা সময়ত গম পোৱা যায় – এওঁ পতিত হয়, শংকিত হৈ যায়। তেওঁৰ মুখমণ্ডলেই শেঁতা পৰি যায়, ওপৰৰ পৰা বাবায়ো বাৰ্তা পঠায়, এওঁক সোধা। এয়াও নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। যিটো কাৰোবাৰ ক্ষেত্ৰত কয়, বাকী এনেকুৱা নহয় যে সকলোৰে বাবে ক’ব। এনেকুৱাতো অনেক আছে, মুখ ক’লা কৰি দিয়ে। যিয়ে কৰিব তেওঁ নিজৰে লোকচান কৰিব। সঁচা কৈ দিলে কিছু লাভ হ’ব, নক’লে আৰুহে লোকচান কৰিব। বুজি পোৱা উচিত – বাবাই আমাক সুন্দৰ কৰি গঢ়ি তুলিবলৈ আহিছে আমি আকৌ মুখ ক’লা কৰি দিওঁ। এইখন হ’য়েই কাঁইটৰ জগত। হিউমেন (মানৱ) কাঁইট। সত্যযুগক গাৰ্ডেন অফ আল্লা (আল্লাৰ বাগিচা) বুলি কোৱা হয় আৰু এইখন হ’ল ফৰেষ্ট (জংঘল), সেইবাবে পিতাই কয় – যেতিয়া ধৰ্মৰ গ্লানি হয়, তেতিয়া মই আহোঁ। প্ৰথম নম্বৰৰ শ্ৰীকৃষ্ণক চোৱা পুনৰ ৪৪ জন্মৰ পাছত কেনেকুৱা হৈ যায়। এতিয়া সকলোৱে তমোপ্ৰধান। পৰস্পৰে যুদ্ধ কৰি থাকে। এই সকলবোৰ ড্ৰামা (নাটক)ত আছে। স্বৰ্গত এয়া একো নাথাকিব। পইন্টতো অনেক আছে, নোট কৰিব (টুকি ৰাখিব) লাগে। যেনেকৈ বেৰিষ্টাৰসকলেও পইন্ট লিখি ৰখা বহী নাৰাখে জানো। ডাক্তৰসকলেও কিতাপ লগত ৰাখে, সেয়া চাই ঔষধ দিয়ে। গতিকে সন্তানসকলে কিমান ভালদৰে পঢ়া উচিত, সেৱা কৰা উচিত। বাবাই সৰ্বোৎকৃষ্ট মন্ত্ৰ দিছে – মনমনাভৱ। পিতা আৰু উত্তৰাধিকাৰক স্মৰণ কৰা তেতিয়া স্বৰ্গৰ মালিক হৈ যাবাগৈ। শিৱ জয়ন্তী পালন কৰে। কিন্তু শিৱবাবাই কি কৰিলে? নিশ্চয় স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ দিছিল। তাৰ ৫০০০ বছৰ হ’ল। স্বৰ্গৰ পৰা নৰক, নৰকৰ পৰা স্বৰ্গ হ’ব।

পিতাই বুজায় – সন্তানসকল, যোগযুক্ত হোৱা তেতিয়া তোমালোকে প্ৰতিটো কথা ভালকৈ বুজি পাবা। কিন্তু যোগ ঠিক নহয়, পিতাৰ স্মৃতি নাথাকে তেতিয়া একোৱেই বুজিব নোৱাৰে। বিকৰ্মও বিনাশ হ’ব নোৱাৰে। যোগযুক্ত নোহোৱা বাবে ইমান সংগতিও নহয়, পাপ থাকি যায়। তেতিয়া পদো কম হৈ যায়। বহুত আছে, অলপো যোগত নাথাকে, নাম-ৰূপত আৱদ্ধ হৈ থাকে, তেওঁলোকৰে স্মৃতি আহি থাকিলে তেতিয়া কেনেকৈ বিকৰ্ম বিনাশ হ’ব? পিতাই কয় – দেহী-অভিমানী হোৱা। অম্মা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(১) শিৱ জয়ন্তীত অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰ দোকান খুলি সেৱা কৰিব লাগে। ঘৰে ঘৰে আলোকিত কৰি সকলোকে পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে।

(২) সত্য পিতাৰ লগত সত্য হৈ থাকিব লাগে, কোনো বিকৰ্ম কৰি লুকুৱাব নালাগে। এনেকুৱা যোগযুক্ত হ’ব লাগে, যাতে একোৱেই পাপ থাকি নাযায়। কাৰো নাম-ৰূপত আৱদ্ধ নালাগে।

বৰদান: সাগৰৰ তলিলৈ গৈ অনুভৱ ৰূপী ৰত্ন প্ৰাপ্ত কৰোঁতা সদায় সমৰ্থ আত্মা হোৱা
সমৰ্থ আত্মা হ’বলৈ হ’লে যোগৰ প্ৰতিটো বিশেষত্বৰ, প্ৰতিটো শক্তি আৰু জ্ঞানৰ সকলো মুখ্য পইন্টৰ অভ্যাস কৰা। অভ্যাসী, লগনত মগন হৈ থকা আত্মাৰ সন্মুখত কোনো প্ৰকাৰৰ বিঘিনি টুকি থাকিব নোৱাৰে সেইবাবে অভ্যাসৰ প্ৰয়োগশালাত বহি যোৱা। এতিয়ালৈকে জ্ঞানৰ সাগৰ, গুণৰ সাগৰ, শক্তিৰ সাগৰত ওপৰে ওপৰে লহৰত হালি-জালি থাকা, কিন্তু এতিয়া সাগৰৰ তলিলৈ যোৱা তেতিয়া অনেক প্ৰকাৰৰ বিচিত্ৰ অনুভৱৰ ৰত্ন প্ৰাপ্ত কৰি সমৰ্থ আত্মা হৈ যাবা।

স্লোগান: অশুদ্ধিয়েহে বিকাৰৰূপী ভূতক আহ্বান কৰে সেইবাবে সংকল্পৰেও শুদ্ধ হোৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!

অব্যক্ত স্থিতিৰ অনুভৱ কৰাৰ বাবে বিশেষ হোমৱৰ্ক

বুদ্ধিৰূপী ভৰি পৃথিৱীত থাকিব নালাগে। যেনেকৈ কথিত আছে যে ফৰিস্তাৰ ভৰি পৃথিৱীত নাথাকে। তেনেকৈ বুদ্ধি যাতে এই দেহৰূপী পৃথিৱী অৰ্থাৎ প্ৰকৃতিৰ আকৰ্ষণৰ পৰা উপৰাম হৈ থাকে। প্ৰকৃতিক অধীন কৰোঁতা হৈ যোৱা, অধীন হওঁতা নহয়।